

[Flygaard]

urimeligt at pege på en sådan problemstilling. Det, hr. Arne Melchior har peget på, er, at man må sikre de forhold, der er, og at man skal være opmærksom på en række svage punkter i den nuværende situation. Man kan så være uenig om, hvor svage disse punkter er, men efter de sidst faldne bemærkninger synes jeg, at det er virkelig godt, at vi har fået denne debat i dag, således at vi har haft lejlighed til at høre, hvilke synspunkter der gør sig gældende i de forskellige partier.

Jeg finder det også påfaldende, at hr. Arne Melchior kan pege på, at han har talt med en række betydende folk i det sønderjyske område, der kan give udtryk for en helt anden opfattelse, end et meget betydeligt flertal her tilsyneladende har givet udtryk for, om de herskende og faktiske forhold i grænselandet, i Sønderjylland og i Sydslesvig.

(Kort bemærkning).

Sønderby (V):

Det er til hr. Steffensen, der spurgte om, hvad venstre har gjort i forbindelse med finanslovdebatten, og jeg kan citere, hvad jeg sagde i forbindelse med finanslovdebatten (Folketingstidende 1980-81, sp. 4458):

»Venstre har i sine spareforslag ikke krævet besparelser på det danske arbejde i Sydslesvig, fordi vi mener, at det er afgørende vigtigt, at vi holder dette arbejde i gang.«

I forbindelse med forslagene til ændring af finansloven havde vi en masse besparelsesforslag på – det være et svar til hr. Dohrmann også – jeg tror, det var 4-5 mia kr., men vi havde i vores besparelsesforslag ikke taget Sydslesvig med, fordi vi mente, at det arbejde var vigtigt.

Må jeg så lige til den debat, der stadig væk er om 6 mands udvalget, sige, at det er folketingsgrupperne selv, der vælger deres medlemmer af 6 mands udvalget. Derfor synes jeg, det er lidt forkert her at stå og tale om, hvorvidt de laver for lidt eller for meget. Det må man tage op i folketingsgrupperne. Jeg er det yngste medlem i 6 mands udvalget og kan sige, at de medlemmer, der sidder i 6 mands udvalget, gør et virkelig stort arbejde dernede og virkelig er vel anskrevne i de sydslesvigske kredse. Det synes jeg skal siges her. Men hvis man mener, de ikke alle sam-

men gør det, de skal, må man jo rejse det i de respektive grupper.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg må jo skyldte hr. J. K. Hansen en undskyldning for, at jeg er på store højder. Vi har jo lidt forskellige temperamenter alle sammen: der er flegmatikere, og der er sangvinikere. Jeg hører nok til de sidste. Jeg ved udmærket, at fordi man taler højt, har man ikke mere ret. Men jeg synes ikke, jeg har brugt forbløffende stærke ord eller noget i den retning. Hvis man synes, at jeg har været på for store højder, er det, fordi sagen interesserer mig, og fordi jeg engagerer mig i det, jeg taler om, og dermed er der såmænd ikke mere at sige om det.

Det er i hvert fald ikke, fordi jeg er fornærmet, som hr. Dohrmann antydede, eller fordi jeg skulle føle, at jeg ikke har mange venner her i dag, som hr. Øllgaard antydede. Jeg føler, jeg har mange venner – jeg regner hr. Øllgaard til dem, ikke hr. Dohrmann, men jeg foretrækker faktisk også hr. Øllgaards venskab – skønt jeg fastholder, at jeg ikke kunne forstå hans indlæg på anden måde, end at han afviste nødvendigheden af denne debat. De småting, der var, kunne ordnes andre steder, og lovgiverne skulle ikke blande sig unødigt. Deri kunne kun ligge, at denne forespørgsel altså var en unødigt indblanding. Hr. Øllgaard trak lidt i land i anden runde, og det kan kun gøre os til endnu bedre venner.

Må jeg sige til hr. Dohrmanns udtalelse om, at jeg skulle være en verdensmand, at den må være vokset på hans ager. Den er aldrig vokset på min, og jeg er altså aldeles ikke fornærmet, men jeg er forbløffet over, at man kan sige, at jeg pludselig kommer faren-de, fordi jeg på ganske normal vis stiller en forespørgsel, således som hr. Dohrmanns parti gør mange gange hvert år. Hvis jeg skulle have løsninger på alle problemer, hvorfor skulle jeg så stille en forespørgsel og anmode om at få en kommission til at kulegrave et problem? Men det er altså min uven hr. Dohrmann, der diskuterer nede på det plan.

Jeg har erkendt mit nederlag, og jeg accepterer det, og jeg siger, at jeg håber, at flertallet har ret. Jeg ønsker, at flertallet har ret.